

KLUB RANNÍCH VÍTĚZŮ

Robin S. Sharma

KLUB
RANNÍCH
VÍTĚZŮ

Tajemství radostného, bohatého
a tvořivého života

Copyright © 2018 by Robin Sharma
Translation © Zuzana Hulvová, 2020
ISBN 978-80-87950-78-4

POSELSTVÍ OD AUTORA A VĚNOVÁNÍ

Jsem nesmírně vděčný, že se tato kniha ocitla ve vašich rukou. Mým nejhlubším přáním je, aby vám posloužila k plnému vyjádření vašich vloh a nadání. A aby ve vás vyvolala hlubokou proměnu, ať už co se týče vaší kreativity, produktivity, prosperity či služby světu.

Klub ranních vítězů je založen na koncepci a metodě, již více než dvě desetiletí vyučuji významné osobnosti, ředitele těch nejúspěšnějších firem, sportovní hvězdy, hudební superstar a členy královských rodin – a to s mimořádným úspěchem.

Knihu jsem psal čtyři roky, střídavě v Itálii, Jižní Africe, Kanadě, Švýcarsku, Rusku, Brazílii a na ostrově Mauricius. Občas slova plynula lehce, jako by mě v zádech poháněl jemný letní vánek, a jindy jsem bojoval, abych se vůbec posunul dál. Byla i období, kdy jsem měl pocit, že bych měl hodit ručník do ringu, a jindy jsem zas cítil, že mě při tomto intenzivním duchovním procesu musí pohánět jakási síla vyšší než má vlastní.

Vše, co jsem ze sebe mohl vydat, jsem vložil do této knihy. Dal jsem do psaní opravdu všechno. A velice děkuji všem dobrým lidem ze všech koutů světa, kteří při mně stáli až do jejího dokončení.

S pokorou a srdcem překypujícím láskou věnuji tuto práci tobě, čtenáři. Svět potřebuje více hrdinů, a tak není na co čekat – staňte se jedním z nich. Nejlépe hned dnes.

S láskou a úctou

„Budeme mít celou věčnost na oslavu vítězství, ale jen pár hodin na to, abychom je vybojovali, než zapadne slunce.“

Amy Carmichaelová

„Nikdy není pozdě, nebo v mém případě příliš brzy, být tím, kým chcete být ... Doufám, že žijete život, na který jste hrdí. Pokud zjistíte, že nikoli, věřím, že budete mít dost síly na to začít úplně znovu od začátku.“

Francis Scott Fitzgerald

„A ti, kteří byli viděni, jak tančí, byli těmi, kdo neslyšeli hudbu, považováni za šílené.“

Friedrich Nietzsche

KAPITOLA 1

Hrozný čin

Rána z revolveru by byla příliš brutální. Oprátka příliš staromódní. A ostří nože na zápěstí až příliš tiché. Vystala tedy otázka: *Jak lze ukončit ještě nedávno skvělý život rychle, precizně, s minimálním nepořádkem, a přesto maximálním dopadem?*

Ještě před rokem vypadalo všechno docela jinak. Podnikatelka byla známá osobnost, velmi uznávaná ve svém oboru a ceněná za svou filantropickou činnost. Bylo jí necelých čtyřicet let. Stála v čele firmy zaměřené na moderní technologie, kterou založila ještě na vysokoškolské koleji, a časem se jí vedlo tak dobře, že s přehledem opanovala trh a nabízela produkty, jež si její zákazníci vysoce cenili.

Ale teď čelila podlé, žárlivostí podnícené štvavé kampani, která její pozici ve firmě, již obětovala většinu svého dosavadního života, výrazně otřásla a přinutila ji začít si hledat novou práci.

Tento neočekávaný zvrat byl pro ni těžkou ranou. Pod jejím obvykle ledově chladným zevnějškem tlouklo starostlivé, soucitné a hluboce milující srdce. Měla pocit, že ji život zradil. A že si zaslouhuje něco mnohem lepšího.

Uvažovala o tom, že spolyká najednou spoustu prášků na spaní. Tak se aspoň ten hrozný čin bude jevit čistší. Prostě je do sebe všechny naházím a rychle to ukončím, pomyslela si. Musím uniknout té bolesti.

Pak její zrak náhodou zavadil o stylovou dubovou komodu ve sněhobílé ložnici, na níž ležela vstupenka na přednášku o „optimalizaci osobnosti“, kterou jí dala matka. Podnikatelka se obvykle těm, kdo se podobných akcí zúčastňovali, vysmívala, nazývala je „zoufalci“ a říkala o nich, že hledají odpovědi u nějakého pseudogurua, když přitom vše, co potřebují k tomu, aby mohli vést plodný a úspěšný život, mají ve svém nitru.

Možná nastal čas, aby svůj názor přehodnotila. Moc východisek neviděla. Buď půjde na tu přednášku – a zažije nějaký zlom, který jí zachrání život. Nebo najde věčný klid. Cestou rychlé smrti.

KAPITOLA 2

Jak se stát legendou – každodenní filozofie

„Nenechte hrdinu ve své duši zahynout v osamělém zoufání nad tím, že jste neprožili život, který jste si zasloužili, ale nikdy jste se k němu ani nepřiblížili.

Svět, po němž toužíte, lze získat. Existuje.

Je skutečný. Je možný. Je váš.“

Ayn Randová

Byl to řečník toho nejvybranějšího druhu. Opravdový kouzelník slova. Ne náhodou mu říkali Orátor.

Bylo mu osmdesát let a jeho oslnivá kariéra se pomalu blížila ke svému konci. Za dobu svého působení se stal celosvětově uznávaným charismatickým lídrem a inspirátorem, hotovým mistrem svého oboru. Na poli leadershipu byl považován za živoucí legendu – a byl to jeden z mála upřímných, poctivých vůdců, který pomáhá obyčejným lidem, aby si uvědomili svůj potenciál a vrozené vlohy.

V naší kultuře, která se vyznačuje nestálostí, nejistotou a nesoudržností, přitahovala Orátorova vystoupení obrovský počet lidí, kteří nejenom toužili vést smysluplný, kreativní a spokojený život, ale také se snažili učinit svět lidštějším a lepším. Aby si na konci života mohli říct, že po sobě zanechali

něco hodnotného, co pozitivně ovlivní generace, které přijdou po nich.

Práce tohoto muže byla vážně unikátní. Dokázal skloubit myšlenky, které posilují našeho „vnitřního bojovníka“, s idejemi, jež oslovují citlivého básníka přebývajícího uvnitř našeho srdce. Ukazoval obyčejným lidem, jak dosáhnout těch nejvyšších met v obchodu a podnikání, a přesto žít naplněný život. Tedy jak obnovit onen pocit úžasu, který jsme zakoušeli předtím, než dnešní bezcitný a chladný svět napadený virem povrchnosti, nadměrné komplikovanosti a rozptylování moderními technologiemi uvrhl našeho vrozeného génia do otroctví.

Orátor byl sice vysoké postavy, ale vlivem pokročilého věku chodil mírně shrbený. Když vešel na pódium, kráčel opatrně, nicméně s jistou přirozenou grácií. Dokonale padnoucí tmavě šedý oblek s jemným bílým proužkem podtrhoval jeho elegantní zjev. A brýle s modrými skly mu jen dodávaly tu správnou míru neotřelosti.

„Život je příliš krátký na to, abychom mrhali svým talentem a drželi se při zemi,“ zahájil Orátor svou řeč k tisícíhlavému publiku. „Možnost stát se legendou a vzorem pro ostatní je nejen vaším nezadatelným právem, ale i vaší odpovědností. Byli jste stvořeni k tomu, abyste realizovali projekty a cíle, které se stanou silou dobra na této planetě. Je ve vaší moci stát se pánem svého života. Stejně jako obnovit vrozenou ušlechtilost, o níž lze v dnešní globální společnosti, kde většina lidí nejraději nakupuje na internetu a pořizuje si drahé věci, místo aby investovala do svého lepšího já, sotva hovořit. Chcete-li jako lidé vyrůst, měli byste – ba přímo musíte – přestat být oněmi kybernetickými zombii, kteří doslova srostli se svými digitálními přístroji, a přeuspořádat svůj život tak, abyste se stali vzorem mistrovství, příkladem

slušnosti a oprostili se od sobectví, které omezuje i ty nej-
schopnější z nás. Většina významných světových osobností
bývá obvykle velmi štedrá, nepatří mezi ty, kdo jen berou.
Zbavte se všeobecně rozšířeného klamu, že nejvíce získá ten,
kdo nejvíce hromadí. Místo toho se věnujte práci, která je
heroická – která ohromí svět nejen svou kvalitou, originali-
tou, ale i mírou prospěšnosti, již přináší. Ale práce není vše.
Doporučuji vám také, abyste do svého osobního života vpus-
tili co nejvíce radosti a krásy a naučili se nesmlouvavě strážít
svůj vnitřní mír. Tohle, mí přátelé, je způsob, jak se takříka-
jíc vznášet s anděly. A kráčet po boku bohů.“

Orátor se odmlčel. Nasál do sebe dávku vzduchu velkou
jako hora. Jeho dech ztěžkl a z hrdla se mu vydral sípavý
zvuk. Pohlédl dolů na své stylové černé lakýrky, které se
leskly jako havraní křídla.

Ti, kteří seděli v předních řadách, uviděli osamocenou
slzu stékající po jeho unavené, byť stále pohledné tváři.

Jeho pohled zůstal sklopený k zemi. Ticho bylo ohlušující.
Orátor náhle vypadal nejistě a zesláble.

Po chvíli napětí, které přinutilo některé posluchače zved-
nout se ze sedadla, odložil Orátor mikrofon, který držel v levé
ruce. Volnou rukou si jemně sáhl do kapsy kalhot a vytáhl
pečlivě složený plátěný kapesník. Otřel si jím tvář.

„Každý z vás má v životě nějaké poslání. Každý z vás nosí
ve své duši vrozenou schopnost vyniknout. Nikdo není
předurčen k tomu, aby uvízl v průměrnosti a podlehl maso-
vému konformismu a tuctovosti, které dnes ve společnosti
vládnou, spolu s neprofesionalitou, která čím dál více zamo-
řuje svět podnikání a obchodu. Překážky a omezení nejsou
ničím jiným než mentálním postojem, myšlenkovým návy-
kem, kterému bohužel spousta dobrých lidí tak dlouho pod-
léhá, až nakonec uvěří, že je realitou. Je mi smutno, když

vidím tolik potenciálně silných bytostí, které nalézají tisíce důvodů, proč nemohou být – ať už z hlediska osobního nebo profesního – výjimeční. Musíte si uvědomit, že výmluvy vás jen svádějí z cesty, obavy klamou a pochybnosti vás okrádají o vaši budoucnost.“

Mnozí přitakávali. Pár lidí zatleskalo. Postupně se přidávali další.

„Chápu vás. Opravdu vám rozumím,“ pokračoval Orátor.

„Vím, že jste si v životě prošli těžkými časy. Nikoho to nemine. Chápu, že možná máte pocit, že věci nedopadly tak, jak jste si představovali, když jste byli mladí, plní nadšení, touhy a úžasu. Předpokládám, že jste si neplánovali, že ve vašem životě bude jeden den jako druhý, nebo snad ano? Že strávíte život v zaměstnání, které vás dusí. Že se budete zabírat prací a nikdy nekončícími povinnostmi, které potlačují vaši originalitu a připravují vás o energii. Že budete toužit po malicherných cílech a bažit po okamžitém splnění triviálních přání, často podněcovaných digitálními technologiemi, které nás neosvobozují, ale jen zotročují. Že budete žít ten samý týden potisící, a říkat tomu život. Ano, lidí, kteří umírají ve třiceti a jsou pohřbeni v osmdesáti, je mnoho. Tudíž vás opravdu chápu. Doufali jste, že to bude jiné. Zajímavější. Víc vzrušující. Víc naplňující, zvláštní a magické.“

Při posledních slovech se Orátorův hlas zachvěl. Na okamžik bojoval s dechem. Svrástil čelo a ve tváři se mu objevil znepokojený výraz plný obav. Posadil se na smetanově zbarvené křeslo, které jeden z jeho asistentů opatrně postavil na kraj pódia.

„A jsem si samozřejmě vědom toho, že v této místnosti je také mnoho těch, kteří život, jaký v současné době vedou, milují. Jste úspěšní a obohacujete svou rodinu a společnost úžasnou energií. To je skvělé! A přesto i vy jste zažili období,

kdy jste bloudili mrazivým a nebezpečným údolím temnoty. I vy jste poznali, jak snadno se kreativita a elán mohou scvrknout na nulu a člověk upadne do stavu pasivity, bázlivosti a pohodlné otupělosti, které vysušují rezervoáry naší odvahy. I vy jste jistě prožili roky bezkrevného, neživotného živoření. I vám bylo odepřeno mnoho vašich nejinspirativnějších dětských snů. I vy jste byli zraněni lidmi, kterým jste věřili. I vy jste si nechali pošlapat své ideály. I vaše nevinné srdce vyprahlo a zanechalo váš život zpustošený jako krajinu po nájezdu bezhlavých barbarů.“

V rozlehlém sále se nepohnulo ani stéblo.

„Bez ohledu na to, kde na své cestě životem se nacházíte, prosím nedovolte, aby bolest z nevydařené minulosti stála v cestě slávě vaší báječné budoucnosti. Jste mnohem silnější, než si dokážete představit. Velká vítězství – a přízeň osudu – vám jdou naproti. Jste přesně tam, kde máte být, abyste se otevřeli změnám, které jsou nezbytné pro to, abyste vedli neobyčejně bohatý život – život, který jste si zasloužili díky tvrdým a nesmlouvavým zkouškám. I když teď možná máte pocit, že váš život se tříští na kousky a všechno se rozpadá, neznamená to, že je něco v nepořádku. Máte-li pocit, že váš život je jeden velký průšvih, je to jednoduše proto, že vaše obavy jsou o něco silnější než vaše víra. S trochou úsilí a praxe dokážete hlas vašeho vystrašeného já oslabit – a posílit hlas svého vítězného já. Pravdou je, že všechny krušné chvíle, které jste zažili, každá toxická osoba, s níž jste se setkali, a všechny útrapy, které jste podstoupili, byly přípravou na to, abyste se stali člověkem, kterým jste nyní. Potřebovali jste tyto lekce, abyste aktivovali nadání, vlohy a schopnosti, které se ve vás právě probouzejí. Nic nebyla náhoda. Nic jste nepromarnili. Jste rozhodně přesně tam, kde potřebujete být, abyste začali žít život v souladu se svými nejvyššími tužbami. Tako-

vými, které z vás mohou učinit člověka, který změní svět. A možná i někoho, kdo tvoří dějiny.“

„To zní všechno jednoduše, ale uskutečnit to je mnohem těžší,“ zvolal muž v červené baseballové čepce, sedící v páté řadě. Měl na sobě šedé tričko a roztrhané džíny, jaké dnes koupíte v každém obchodním centru. I když se jeho slova mohla zdát neuctivá, tón jeho hlasu a řeč jeho těla prozrazovaly nelíčený obdiv k řečníkovi.

„Souhlasím s vámi, úžasná lidská bytosti,“ odvětil Orátor a vstal z křesla. Jeho hlas zněl o něco mohutněji a jeho charisma zasáhlo všechny účastníky v sále. „Ideje nemají žádnou hodnotu, nejsou-li uplatněny v praxi. Když uvedete v život nějakou ideu, byť by šlo o úplnou maličkost, má to vždy větší cenu než ty nejsmělejší úmysly. A kdyby úsilí stát se mimořádným člověkem bylo snadné, dělal by to každý. Chápete, co tím chci říct?“

„Jasně,“ utrousil muž v červené kšiltovce a třel si prstem spodní ret.

„Společnost nám vnutila řadu polopravd a lží,“ pokračoval Orátor. „Holdování požitkům je prý lepší než ona znepokojivá, nicméně hluboká pravda, že každá příležitost, které se chceme chopit, vyžaduje každodenní tvrdou práci, neustálé promýšlení a také odhodlání vydávat se – každý den – za hranice svého bezpečného přístavu. Jsem přesvědčený, že svody samolibého sebeuspokojení a snadného života jsou nakonec ve svých dopadech tisíckrát nebezpečnější než život, do něhož jdete se vším všudy a neochvějně si stojíte za svými nejtroufalejšími sny. *Znamenitost začíná tam, kde končí vaše komfortní zóna.* To je pravidlo, na které lidé úspěšní, vlivní a šťastní nikdy nezapomínají.“

Muž pokývl hlavou na znamení souhlasu. Část lidí v obecnstvu se k němu připojila.

„Od mladého věku nám ostatní vštěpují představu, že kráčet životem a zůstat přitom věrný ctnostem a hodnotám, jako je mistrovství, vynalézavost a slušnost, vyžaduje minimální úsilí. A tak když nastanou horší časy a objeví se překážky, jejichž překonávání vyžaduje určitou míru trpělivosti, myslíme si, že jsme na špatné cestě,“ prohlásil Orátor, stiskl područku dřevěného křesla a znovu se usadil.

„Vytvořili jsme kulturu poddajných a slabých lidí, kteří neumí dodržet sliby, nectí své závazky a vzdávají se svých tužeb v momentě, kdy se před nimi objeví sebemenší překážka.“

Řečníkovi unikl hlasitý povzdech.

„Vyrvalost a usilovnost se vyplácejí. Opravdová velikost a realizace vašeho vrozeného potenciálu vyžadují náročné úsilí. Dosáhnou jich pouze ti, kdo jsou ochotni se vydat až k nejzazším hranicím svých možností – jediné tak tyto možnosti rozšíří. A mají-li se vaše výjimečné síly, schopnosti a nejinspirativnější tužby ve vašem životě zhmotnit, nevyhnete se určitému utrpení – utrpení, které je však jedním z nejhlubších zdrojů lidské spokojenosti. Tím hlavním klíčem ke štěstí – a vnitřnímu míru – je vědomí, že ať to stálo cokoli, udělali jste, co bylo ve vašich silách, abyste dospěli ke kýženému cíli a stali se těmi nejlepšími. Jazzová legenda Miles Davis neustával v překonávání hranic možného, aby plně využil svůj velký talent. Michelangelo se při vytváření svých fantastických děl nesmírně obětoval – po mentální, emocionální, fyzické i duševní stránce. Rosa Parksová, prostá švadlena s ohromnou kuráží, musela přestát ponížení, poté co byla zatčena za to, že se v době segregace, kdy černochům byla vyhrazena pouze zadní místa v autobuse, nevzdala svého sedadla v přední části, čímž zažehla hnutí za občanská práva. Charles Darwin projevil onen druh

odhodlání, jakého si mistrovství žádá, zkoumáním svijonožců – ano, svijonožců –, kterým se věnoval dlouhých osm let, než formuloval svou slavnou vývojovou teorii. Takový druh oddanosti vědě by byl v dnešní době většinou těch, kdo tráví ohromné množství svého nenahraditelného času vytvářením selfiček nebo sledováním zpráv o tom, co měli jejich virtuální přátelé toho dne k snídani, jakož i videoher plných násilí, nazván ‚bláznovstvím‘,“ prohlásil Orátor, a přitom se pozorně rozhlížel po sále, jako by si předsevzal, že každému posluchači pohlédne zpříma do očí.

„Předtím než se Stephenu Kingovi povedlo vydat román *Carrie*, který ho proslavil, pracoval jako učitel tvůrčího psaní na střední škole a dokonce jako pomocná síla v prádelně,“ pokračoval stárnoucí řečník. „A vězte, že King byl tak znechucený tím, kolikrát byl odmítnutý a kritizovaný, že jednou dokonce rukopis knihy, kterou napsal ve starém obytném přívěsu, vyhodil do koše a svůj boj vzdal. Teprve až jeho žena Tabitha rukopis objevila, když byl její manžel pryč, setřela z něj cigaretový popel, přečetla si jej a pak mu řekla, že je geniální, se King uvolil znovu ho předložit k vydání. Záloha na práva k vydání v tvrdé vazbě tehdy činila pouhé dva a půl tisíce dolarů.“

„To myslíte vážně?“ šeptla žena sedící blízko pódia. Měla na hlavě okázalý zelený klobouk, z něhož trčelo velké šarlatové ptačí péro, a byla se svým výstředním vkusem očividně spokojená.

„Naprosto,“ opáčil Orátor. „I sláva Vincenta van Gogha, přestože vytvořil za svůj život na devět set obrazů a tisíce kreseb, přišla až po jeho smrti. Jeho nutkání tvořit nebylo podněcováno sobeckou pohnutkou dosáhnout veřejného uznání, ale mnohem moudřejším vnitřním popudem, který ho nutkal zjistit, kolik tvůrčí síly dokáže uvolnit, bez ohledu

na to, kolik útrap bude muset přestát. Stát se nesmrtelnou legendou není nikdy snadné. Dávám nicméně přednost této cestě před bezútešností takzvaně normálního života, v němž tolik potenciálních velikánů zakrní,“ prohlásil Orátor pevně.

„Rád bych každopádně zdůraznil, že to, co vám způsobuje největší těžkosti, zároveň přináší i největší příležitosti. Názory, které vás zneklidňují, pocity, které vás ohrožují, plány, které vás znervózňují, a rozvíjení vloh, jemuž se vaše osobnost brání, to jsou přesně ty oblasti, do kterých se potřebujete vydat. Odvážně se opřete do dveří vedoucích k vaší osobní velikosti, tvůrčí síle, osobní svobodě a neomezeným možnostem. A pak tyto názory, pocity a plány bezodkladně přijměte za své, nepodléhejte tolik rozšířené pasivitě a malověrnosti, která nás vede k tomu, abychom na své hodnoty a ambice definitivně zapomněli. Vydat se naproti tomu, co vás děsí, je jediný způsob, jak získat zpět svou ztracenou sílu. A současně obnovit nevinnost a úžas svého dětství, které jste ztratili.“

Orátor se najednou rozkašlal. Zprvu mírně, potom prudčeji, jako kdyby byl posedlý nějakým pomstychtivým démonem.

V postranní části jeviště stál muž v černém obleku s krátkým vojenským sestřihem na hlavě a říkal cosi do mikrofonu, který měl diskrétně zastrčený v manžetě od košile. Světla zablikala a pak postupně zeslábla. Několik posluchačů, kteří se nacházeli blízko jeviště, vstalo, nevědouce co dělat.

Neobyčejně hezká žena v přiléhavých černých šatech s bílým límečkem a s vlasy v úhledném drdolu běžela kvapně nahoru po kovových schodech, po nichž na začátku přednášky vystoupal Orátor. Ve tváři měla křečovitý úsměv. V jedné ruce držela telefon a v druhé ošoupaný zápisník.

Zatímco se spěšně blížila ke svému chlebdárci, její vysoké červené podpatky vydávaly klapavý zvuk.

Bohužel přišla příliš pozdě.

Orátor se zhroutil na podlahu jako ranami otupělý boxer s velkým srdcem, ale ubývajícími silami v posledním kole své kdysi zářné kariéry, kterou měl ukončit o mnoho let dřív. Starý řečník ležel nepohnutě. Z rány na hlavě, kterou utřžil při pádu, mu unikal tenký potůček krve. Jeho brýle ležely vedle něho. Kapesník držel stále v ruce. Jeho předtím tak jiskřivé oči zůstaly zavřené.

KAPITOLA 3

Neočekávané setkání s podivuhodným cizincem

*„Neved' si tak, jako bys měl žít myriády let!
Nevyhnutelný osud se vznáší nad tebou.
Dokud žiješ, dokud ještě můžeš,
staň se dobrým!“*

Marcus Aurelius

Podnikatelka lidem, s nimiž se setkala na semináři, lhala, když jim říkala, že si přišla poslechnout Orátora, aby si odnesla nějaké recepty na zvyšování produktivity a dozvěděla se víc o tom, čemu říkal „neurověda osobního mistrovství“, do níž Orátor zasvěcoval své významné klienty ze světa byznysu. Očekávala, že jeho metoda poskytne její firmě klíč k tomu, aby získala konkurenční výhody a stala se dominantním hráčem na trhu. Jenže to nebyla celá pravda. Podnikatelka ve skutečnosti potřebovala vzkřísit svou naději a víru v budoucnost. A zachránit svůj život.

Umělec přišel na akci proto, aby zjistil, jak podnítit svou kreativitu. Toužil po tom, aby prostřednictvím svých obrazů zanechal ve svém uměleckém oboru trvalou stopu.

Bezdomovec se podle všeho vkradl do přednáškového sálu, zatímco se nikdo nedíval.

Podnikatelka a umělec seděli vedle sebe. Neznali se, bylo to poprvé, co se viděli.

„Myslíte, že je mrtvý?“ zeptala se, zatímco si umělec nervózně pohrával se svými pohupujícími se dredy à la Bob Marley.

Podnikatelka měla protáhlou a poněkud hranatou tvář. Přes čelo jí běžela spousta vrásek a hlubokých rýh jako čerstvé brázdy na rozoraném poli. Hnědé vlasy střední délky měla upravené stylem, který jako by říkal „jsem tvrdá byznysmenka, nezahrávej si se mnou“. Měla štíhlou postavu dálkové běžkyňe, štíhlé paže a vypracovaná lýtka, která vykukovala z praktické, modré stylové sukně. Její oči vypadaly smutně, zračily se v nich staré nezhojené rány v duši a také úzkost spojená s momentálním zmatkem v její milované firmě.

„Těžko říct. Má svůj věk. A byl to těžký, tvrdý pád. Bože, nikdy jsem nic takového neviděl!“ zvolal umělec neklidným hlasem a popotahoval si přitom náušnici.

„Já jeho práci prakticky neznám. Nejsem na takovéhle věci,“ vysvětlovala podnikatelka. Zůstala sedět, paže zkřížené na prsou přes krémovou halenku s obrovským černým motýlkem, elegantně posazeným na výstřihu. „Velmi mě ale zaujaly jeho postřehy o současném světě, kdy vysvětloval, jak vlivem digitalizace ztrácíme schopnost se soustředit a přemýšlet, což je dnes obzvlášť aktuální. Díky jeho slovům jsem si uvědomila, že musím daleko lépe chránit to, čemu říká ‚kognitivní schopnosti‘,“ pokračovala poněkud formálním tónem. Neměla žádný zájem svěřovat se někomu s tím, čím právě procházela, a zjevně si chtěla uchovat svou masku úspěšné podnikatelky, kterou čeká slibná budoucnost.

„Ten chlápek je fakticky třída,“ řekl umělec a zdál se trochu nervózní. „Mně osobně velmi pomohl. Pořád ale nemůžu uvěřit tomu, co se právě stalo. Je to neskutečné.“

Byl malíř. Orátorovu práci sledoval nejen kvůli své tvorbě, ale i proto, že chtěl zlepšit svůj osobní život. Zdálo se, že v něm jakýsi démon drží moc nad jeho lepším já. A tenhle démon sabotuje jeho velké ambice a úžasně originální nápady. Nevěděl, proč to tak je, ale bylo to tak.

Umělec byl podsadité postavy. Z brady mu trčela kozí bradka. Měl na sobě černé tričko a delší černé kraťasy pod kolena. Černé boty s gumovými podrážkami, jaké nosívají často Australané, doplňovaly jeho netypické bohémské vzezření. Přes paže a levou nohu mu stékala fascinující kaskáda tetování. Jeden z vytetovaných nápisů hlásal: „Boháči jsou podvodníci.“ Další citoval výrok známého španělského malíře Salvadora Dalího: „Neberu drogy. Já sám jsem droga.“

„Ahoj, lidi,“ ozval se hlasitě bezdomovec sedící pár řad za podnikatelkou a umělcem. Hlediště se pořád ještě vyprazdňovalo a technici s hřmotem odklízeli věci z pódia. Uklízeči zametali podlahu. V pozadí hrála uklidňující píseň od George Evelyny.

Oba čerství známí se otočili a spatřili podivně vyhlízejícího chlapíka se zčuchanou změtí vlasů a s tváří, která vypadala, jako by se jí desítky let nedotkla holicí břitva. Měl na sobě potrhané, příšerně flekaté oblečení.

„Prosím?“ zeptala se podnikatelka tónem chladným jako ledová kra za polárním kruhem. „Mohu vám pomoci?“

„Hej, brácho, copak se děje?“ ozval se umělec o něco soucitněji.

Bezdomovec vstal, přišoural se blíž a posadil se vedle nich.

„Myslíte, že je po něm?“ zeptal se a škrábal si přitom strup na zápěstí.

„Nemám tušení,“ řekl umělec, zatímco si rozplétal další dred. „Snad ne.“

„Líbila se vám přednáška? Zajímate se o věci, o kterých starouš mluvil?“ pokračoval zanedbaný cizinec.

„Jasná věc,“ opáčil umělec. „Moc se mi líbí, co říká. Je pro mě těžké se tím v životě řídit, ale to, co tvrdí, má svou hloubku. A je to účinné.“

„Tím si nejsem tak jistá,“ prohlásila podnikatelka cynicky. „Leccos z toho, co jsem dneska slyšela, mě zaujalo, ale o mnohém stále ještě nejsem přesvědčena. Potřebovala bych nějaký čas, abych to všechno zpracovala.“

„No, podle mě je numero uno,“ zkonstatoval bezdomovec a odkrknul si. „Já osobně jsem si díky jeho učení vydělal jmění. A jeho zásluhou jsem si užil i fantastický život. Víte, většina lidí si přeje, aby se jim *stalo* něco úžasného. Orátor mě naučil, že výjimeční tvůrci *způsobují*, že se jim úžasné věci stávají. A skvělá věc je, že mě nejen zasvětil do tajů své filozofie, abych dokázal uskutečnit své sny, ale naučil mě i metodologii – postupy a nástroje –, jak proměnit teoretické poznatky v reálné výsledky. A jeho myšlenka ranního rituálu, který by se měl stát součástí našeho denního rozvrhu, je skutečně převratná – od doby, kdy jsem ji začal aplikovat, mi jde všechno líp.“

Přes bezdomovcovo čelo se těsně nad pravým okem táhla zubatá jizva. Měl hrozivě trčící šedavou bradku. Okolo krku měl korálky, podobné těm, co nosí indičtí svatí muži v chrámech. I když působil poněkud nevěrohodně a jeho zjev nasvědčoval tomu, že žije řadu let na ulici, jeho hlas vyzařoval nepopíratelnou autoritu. A jeho oči sebejistotu lva.

„Totální magor,“ zašeptala podnikatelka umělci. „Jestli ten má nějaké jmění, tak já jsem Matka Tereza.“

„Vypadá fakt dost šíleně,“ přitakal umělec. „Ale podívej na ty jeho obrovitánské hodinky.“

Levé zápěstí ošuntělého muže, který vypadal tak na sedm-

desát, obepínaly masivní hodinky, jaké obvykle nosí britští manažeři investičních fondů, když jdou na večeri do jedné z nejdražších londýnských čtvrtí Mayfair. Měly ciferník tmavě šedé barvy, nerezovou obroučku, tenounkou červenou hodinovou ručičku a oranžovou minutovou ručičku v barvě zapadajícího slunce. Tento pozoruhodný symbol bohatství měl muž připevněný na ruce širokým černým gumovým páskem, jaký nosívají potápěči.

„Dobrych sto tisíc,“ poznamenala podnikatelka tlumeným hlasem. „Někteří lidé u nás v podniku si koupili podobné den po našem vstupu na burzu. Jenže cena akcií rapidně klesla. Oni si ale stejně ty zatracené hodinky nechali.“

„Takže co se vám na Orátorově přednášce nejvíc líbilo?“ zeptal se trhan a pořád se škrábal na zápěstí. „To, co říkal o psychologii géniů? Nebo když popisoval ty neuvěřitelné triky, které miliardářům pomáhají zvyšovat produktivitu? Nebo vás snad zaujaly informace o neurobiologickém pozadí špičkového výkonu? Anebo vás oslovilo jeho pojetí zodpovědnosti vůči sobě i společnosti, které obhajoval před oním dramatickým závěrem?“ Když bezdomovec domluvil, na oba své společníky mrkl. A pohlédl na své velké hodinky.

„Bylo to skvělé. Ale čas je jednou z nejcennějších komodit, kterou jsem se naučil si chránit. Geniální investor Warren Buffett řekl, že bohatí investují do času. Chudí investují do peněz. Takže se s vámi bohužel nemůžu moc dlouho zdržet. Mám schůzku s tryskáčem na ranveji. Určitě chápete.“

Zdá se, že má halucinace, pomyslela si podnikatelka.

„Buffett ale taky řekl: ‚Kupuji si drahé obleky. To jen na mě vypadají lacině,‘“ řekla. „Možná ten citát znáte. A nechci,“ pokračovala, „opravdu nechci být nezdvořilá, ale nechápu, jak jste se sem dostal. A nemám tušení, odkud máte ty velké hodinky, ani o jakém tryskáči to mluvíte.“

A prosím, přestaňte mluvit tímto způsobem o tom, co se stalo na přednášce. Není na tom nic směšného. Vážně si nejsem jistá, jestli ten džentlmen ještě dýchá.“

„Má pravdu,“ souhlasil umělec a pohládl si bradku. „To není dobré. A proč mluvíte jako surfař?“

„Jen klídek, vážení,“ opáčil bezdomovec. „Tak zaprvé, já jsem surfař. Léta dospívání jsem strávil na prkně v Malibu. Surfoval jsem tam, kde jsou největší vlny. Teď už sjíždím jen menší vlny v zátoce Tamarin Bay, tam jste ale pravděpodobně nikdy nebyli.“

„Nikdy jsem o tom místě neslyšela. A jste docela neoma-lený,“ setřela ho podnikatelka mrazivě.

Bezdomovec byl k nezastavení.

„A zadruhé, *jsem v obchodním světě dosti úspěšný*. Vybu-doval jsem pěkných pár společností, které jsou nesmírně ziskové i v době, kdy firmy mají miliardové obraty, ale v konečném součtu vlastně nic. Jaká absurdita! Svět jde trochu šejdrem. Málo zdravého rozumu a příliš mnoho cham-tivosti. A za třetí, jestli dovolíte,“ dodal a jeho chraplavý hlas zesílil, „*opravdu na mě čeká letadlo. Na odletové dráze neda-leko odtud. Takže než půjdu, zeptám se vás znovu, protože bych to vážně rád věděl: Jaká část Orátorovy přednášky se vám líbila nejvíc?*“

„Mně vlastně skoro všechno,“ odpověděl umělec. „Tak moc se mi to líbilo, že jsem si nahrál každické slovo, které ten legendární muž pronesl.“

„To je ale nelegální,“ upozornil ho bezdomovec a zkrřížil ruce na hrudi. „Mohli byste mít vážné opletačky se záko-nem.“

„Je to skutečně nezákonné,“ potvrdila podnikatelka. „Proč jsi to udělal?“

„Protože jsem chtěl. Prostě jsem to tak cítil. Děláám to, co

chci. Pravidla jsou zde proto, aby se porušovala, víte? Picasso řekl, že byste si měli dokonale osvojit pravidla, abyste je pak jako umělec mohli porušovat. Musím být sám sebou a ne jako nějaká ovce slepě následovat stádo po cestě, která nevede nikam. Většina lidí, zejména bohatých lidí, je jen banda podvodníků,“ řekl rezolutně umělec. „Je to přesně, jak někde napsal Orátor: ‚Můžete zapadnout a jít s davem. Nebo můžete změnit svět. Obojí najednou se dělat nedá.‘ No tak jsem si to celé nahrál. Zastřelte mě. Anebo pošlete do lochu. Vězení může být zajímavé. Asi bych tam potkal pár skvělých lidí.“

„No tak dobře,“ řekl bezdomovec. „Sice se mi vaše rozhodnutí nelíbí, ale vaše nadšení je nakažlivé. Tak ukažte. Přehrejte mi ty části přednášky, které vás nejvíc zaujaly.“

„Však uvidíte, že to, co jsem nahrál, vás dostane do kolen!“ Umělec pozvedl ruku a odhalil detailní tetování v podobě kytarového mága Jimiho Hendrixe. Nad jeho obličejem se skvěla věta „Až moc lásky překoná lásku k moci, svět pozná mír“.

„Tak nám teda puť, co tě zaujalo,“ povzbudila ho podnikatelka a vstala. Nebyla si zcela jistá proč, ale něco hluboko v jejím nitru se pohnulo, byť jen nepatrně. Možná mě život srazil na kolena proto, pomyslela si, abych učinila nějaký průlom.

Přednáška, Orátorova slova, i když s ním nesouhlasila ve všem, a setkání s umělcem – to všechno jí dávalo pocit, že to, co prožívá ve svém podniku, může být jistou formou přípravy na velkou budoucnost. Podnikatelka byla stále skeptická. Ale cítila, že se otevírá. A možná i roste. A tak si slíbila, že bude v tomto procesu pokračovat, že už se nebude stahovat do sebe. Její dřívější způsob existence už jí evidentně nepřinášel nic dobrého. Byl čas na změnu. Vzpomněla si

na citát od Theodora Roosevelta, který milovala: „Důležitý není kritik, ani člověk, který poukazuje na to, kde nějaký silný jedinec zakolísal, nebo kde mohl muž činu jednat lépe. Obdiv si zaslouží ten, kdo se nebojí vstoupit do ringu života, jehož obličej je pokryt prachem, potem a krví, kdo statečně bojuje, chybuje a znovu a znovu prohrává, kdo ví, co je velké nadšení a hluboká oddanost, a dává své síly do služeb velké věci, a kdo nakonec zakusí radost z dokonání díla, anebo, pokud neuspěje, alespoň prohraje jako bohatýr a nebude se řadit k těm ubohým duchům, kteří se ani moc neradují, ani netrpí, protože žijí v soumrácném bezčasí bez vítězství a porážek.“

Vzpomněla si taky na jednu větu z Orátorovy přednášky, která zněla zhruba takto: „Okamžik, kdy máte nejintenzivnější pocit, že to vzdáte, je okamžikem, kdy v sobě musíte najít sílu, abyste se posunuli dopředu.“ A tak si podnikatelka hluboko ve svém nitru přísahala, že bude pokračovat v hledání odpovědí a vyřeší své problémy. Její naděje postupně rostla a její obavy se pozvolna rozplývaly. A slabounký, tichý hlas v jejím nitru jí pošeptal, že se začíná velmi zvláštní dobrodružství.

KAPITOLA 6

Přímá cesta k virtuozitě a neporazitelnosti

„Váš čas je omezený, tak jím neplývejte na to, abyste žili život někoho jiného. Nepodléhejte dogmatu, že máte žít podle toho, co si myslí druzí. Nedopusťte, aby v hluku cizích názorů zanikl váš vlastní vnitřní hlas. A to nejdůležitější: mějte odvahu jít za svým srdcem a řídit se svou intuicí. Protože ty už nějak vědí, kým se ve skutečnosti chcete stát.“

Steve Jobs

„Jsem tak unavená,“ zamumlala podnikatelka s elánem prvohorní želvy. V ruce třímala obří hrnek s kávou.

„Tahle cesta bude možná náročnější, než jsem si myslela. Začínám mít pocit, jako bych vstupovala do úplně nové životní etapy. V každém případě jsem připravena na změnu, jak už jsem se zmínila včera na přednášce. Naladěna na nový začátek. Ale zároveň se kvůli tomu všemu cítím trochu nesvá. Včera v noci jsem toho moc nenaspala. Měla jsem fakt děsivé sny, plné násilí. A navíc, bůhví co se z téhle cesty nakonec vyklube. Vždyť my toho člověka vůbec neznáme...“

„Taky se dneska cítím jako mátoha,“ řekl umělec. „Nesnáním být vzhůru takhle brzo. Kdo měl ten příšerný nápad?“

Stáli na chodníku před sálem, kde včera v podvečer Orátor předváděl své umění. A svou náhlou indispozicí nemálo lidí zarmoutil.

Bylo za deset minut pět.

„Ten se neukáže,“ prohlásil umělec stroze. Byl oblečený celý v černém, jen na levém zápěstí měl uvázaný rubínově červený puntíkový šátek. Na nohou měl stejné boty jako včera. Takové, co nosívají australští dřevorubci. S gustem si odplivl na prázdný chodník. Zamžoural na oblohu a pak si překřížil tetované paže přes prsa.

Podnikatelka měla přes rameno přehozený nylonový sportovní vak. Byla oblečená stylově, jako vždy. Měla na sobě hedvábnou halenku ve stylu boho, značkové modré džínny a sandály s vysokými podpatky – takové, jaké nosí bývalé modelky schovávající se obvykle za slunečními brýlemi velkými jako slunce zapadající nad řeckými ostrovy. Ústa měla sevřená a linie vrásek na její tváři vytvářely sít interesantních linek.

„Vsadila bych se, že na nás ten bezdomovec ušil boudu,“ řekla s úšklebkem. „Je mi jedno, že měl značkové hodinky, že byl výřečný a přesvědčivý a že mi připomínal tátu. Teď už to pro mě nic neznamena. Bože, mám všeho dost. Jsem tak vyčerpaná. Řekla bych, že na přednášku zabloudil jen náhodou, protože potřeboval zabít čas. A ty řeči o Klubu ranních vítězů a ranním rituálu asi zkrátka jen někde zaslechl a prostě vykradl část Orátorovy přednášky. A ten soukromý tryskáč, o kterém se zmínil, bude asi jeho oblíbená halucinace.“

Podnikatelka se vrátila ke svému typickému skepticizmu a ukryla se do své obranné pevnosti. Naděje z předchozího dne se dočista rozplynula.

Vzápětí prořízla clonu šera dvojice ostrých světlometů.

Společníci na sebe překvapeně pohlédli. Podnikatelka se

pousmála. „Fajn. Možná je instinkt mnohem chytřejší než rozum,“ zamumlala si pro sebe.

U obrubníku zastavil zářivý rolls-royce v barvě černočerného uhlí. Z limuzíny hbitě vyskočil muž v nažehlené bílé uniformě a se starosvětskou úslužností je oba pozdravil.

„Přeji dobré ráno, madam. I vám, pane,“ prohlásil s britským akcentem, zatímco jedním obratným pohybem umístil jejich tašky do kufru vozidla.

„Kde je ten vágus?“ zeptal se umělec s taktem zálesáka, který nikdy neopustil les.

Řidič se neubráníl smíchu. Bleskově ale znovu nabyl rozvahy.

„Dovolte, abych se ohradil, pane. Je pravdou, že pan Riley se občas obléká, řekněme, no, poněkud neformálně. Dělá to vždy, když se potřebuje ‚srazit s realitou‘, jak říká. Většinu času vede mimořádně nadstandardní život a je to člověk, který je zvyklý získat, co si zamane. Přesněji řečeno, všechno, co si zamane. Takže čas od času dělá určité věci jen proto, aby se ujistil, že ještě nezapomněl, co znamená skromnost a pokora. V tom také do jisté míry tkví jeho osobité kouzlo. Pan Riley mě požádal, abych vám předal tohle.“

Řidič vytáhl dvě obálky, vyrobené z toho nejkvalitnějšího papíru. Podnikatelka a umělec otevřeli každý tu svou a uvnitř našli list papíru s těmito slovy:

Zdravím, vážení! Doufám, že se máte skvěle. Nechtěl jsem vás včera vystrašit. Jen jsem potřeboval zůstat nohama na zemi. Epiktétos, jeden z mých oblíbených filosofů, napsal: „Ale najednou nevzniká býk ani ušlechtilý člověk, nýbrž musí se doma jako voják v zimním táboře cvičit a připravovat a nesmí se nazdařbůh honit za věcmi, jež mu nepřísluší.“

Dobrovolné nepohodlí, které podstupuji, ať už tím, že se obleču tak jako včera, nebo se jednou týdně postím či jednou měsíčně spím na podlaze, mě posiluje, utužuje moji sebekázeň a koncentraci na hlavní priority, na nichž můj život stojí. Každopádně vám přeji veskrze příjemný let a brzy se uvidíme v ráji. Objímám vás.

„Nezapomeňte,“ pokračoval řidič, „že vnější zjev může být zavádějící a že oblečení nic nevyovídá o něčím charakteru. Včera jste se seznámili se vzácným člověkem. Ale to, jak člověk vypadá, nevyovídá nic o jeho kvalitách.“

„Tuším, že ani oholená tvář,“ prohlásil umělec. Černou botou okopával lesklý znak rolls-royce uprostřed kola vozu.

„Pan Riley by vám to, co vám teď prozradím, nikdy neřekl, protože na to je až příliš slušný a skromný. Nicméně muž, kterého označujete za ‚váguse‘, se dokázal stát jedním z nejbohatších lidí na světě.“

„To myslíte vážně?“ zeptala se podnikatelka a oči se jí rozšířily údivem.

„Naprosto vážně.“ Řidič se zdvořilým úsměvem otevřel dveře a bílou rukavicí oběma pokynul, aby nasedli do vozidla.

Sedadla vydávala výraznou pižmovou vůni čerstvě vydělané kůže. Dřevěná palubní deska vypadala jako vyrobená na míru nějakou malou rodinnou firmou, která si zakládá na kvalitě a vytříbenosti, na níž si vybudovala svou reputaci.

„Pan Riley vydělal před mnoha lety velké jmění na různých obchodních projektech. Byl také jedním z prvních investorů dnes mezinárodně uznávané společnosti. Diskrétnost mi nedovoluje sdělit vám její jméno. Pokud by pan Riley zjistil, že jsem s vámi mluvil o jeho finančních záleži-

tostech, byl by nesmírně zklamán. Dostal jsem pouze instrukce, abych s vámi zacházel s maximální péčí a ujistil vás o jeho nezištnosti a spolehlivosti. A bezpečně vás dopravil do Hangáru 21.“

„Hangáru 21?“ podivil se umělec, zatímco nonšalantně vplul do luxusního vozidla jako rocková hvězda, která je na podobný způsob přepravy zvyklá. Nebo jako hiphoper chystající se na víkendový rauš.

„Ano, hangáru pro vozový park tryskáčů pana Rileyho,“ vysvětlil stručně řidič.

„Vozový park?“ opakovala podnikatelka a její krásné hnědé oči ožily nesmírnou zvědavostí.

„Ano,“ dostalo se jí odpovědi. Víc už ze šoféra nedostali.

V liduprázdných ulicích, jimiž projížděli, vládlo za brzkého jitra naprosté ticho. Umělec koukal z okna a nepřítomně pohazoval lahví s vodou, kterou držel v ruce. Bylo to hodně dávno, kdy naposledy viděl vycházet slunce. Snad celé roky. „Krása. Opravdu nádhera,“ připustil. „Všechno je v tuhle denní dobu tak pokojné. Nikde žádný hluk. Jen klid a mír. Sice teď cítím ohromnou únavu, ale hlavu mám čistou. Konečně můžu opravdu přemýšlet. Věci se zdají jasnější. Nic netříští moji pozornost. Zdá se, jako by zbytek světa spal. A to fantastické ticho.“

Kavalérie jemných zlatavých paprsků, éterická hra barev ranního rozbřesku a poklidnost oné chvíle ho povznášely. A ohromovaly.

Podnikatelka nespouštěla oči z řidiče. „Řeknete nám o svém šefovi něco víc?“ vyzvíдалa a nervózně si přitom pohrávala s tabletem.

„O moc víc vám toho neřeknu. Disponuje majetkem v hodnotě několika miliard dolarů. Většinu svých peněz dává na charitu. Pan Riley je vážně ten nejfantastičtější,

nejštědřejší a nejsoucinnější člověk, jakého znám. Má taky neuvěřitelně silnou vůli a řídí se svými neochvějnými vnitřními zásadami, jako jsou čestnost, empatie, integrita a loajalita. A přirozeně je to opravdu svérázný člověk, neřkuli podivín, mohu-li to říct tak bez obalu, jako ostatně většina velmi velmi majetných lidí.“

„To nám neuniklo,“ potvrdila podnikatelka. „Ale zajímá mě to. Čím se to projevuje?“

„Uvidíte,“ zazněla jasná odpověď.

Vzápětí rolls-royce dorazil na soukromé letiště. Po panu Rileyem ani stopy. Řidič přibrzdil u slonovinově bílého tryskáče, očividně perfektně udržovaného. Záplavu běloby narušovala jediná barva na ocasní ploše, kde byl v sytě oranžovém kruhu vyveden znak „5 am“.

„Co má ten znak vyjadřovat?“ zeptala se podnikatelka napjatě a sevřela svůj tablet pevněji.

„Klub ranních vítězů. Ráno patří vám. Povznete svůj život.‘ Je to jedno z hesel, jimiž se pan Riley řídí při vedení svých širokých obchodních aktivit. Ale teď vám s politováním musím dát sbohem. Au revoir,“ rozloučil se, než přemístil jejich zavazadla do letadla.

Poblíž kovových schůdků vedoucích ke kabině si povídali dvě pohledné členky posádky. Elegantně oděná blondatá letuška podala oběma nastupujícím cestujícím horké ručnicky a nabídla jim kávu na stříbrném podnosu. „*Dobroe utro,*“ pozdravila je ve svém rodném jazyce.

„Bylo mi velkým potěšením se s vámi seznámit,“ zahalekal šofér směrem k letadlu, když nastupoval zpátky do vozu. „Vyřiďte, prosím, panu Rileyemu, až ho uvidíte, mé nejsrdečnější pozdravy. A dobře se na Mauriciu bavte.“

„Na Mauriciu?“ vypískli oba překvapeně jako upír, když se probudí s věncem česneku kolem krku.

„To je absolutně neuvěřitelné,“ řekl umělec, když nastupoval do kabiny. „Mauricius! Vždycky jsem toužil se na tenhle ostrov podívat, hodně jsem o něm přečetl. Je to hojně navštěvovaná destinace. S atmosférou staré dobré Francie. Nesmírně krásné místo. A podle toho, co se říká, tam žijí ti nejprátelejší a nejšťastnější lidé na Zemi.“

„Jsem z toho celá pryč,“ prohlásila podnikatelka, zatímco usrkávala kávu a nakukovala do kokpitu. Pozorovala piloty, kteří dělali poslední přípravy před letem. „Taky jsem slyšela, že je Mauricius skvělý a lidé jsou tam velmi srdeční, vstřícní a duchovně vyspělí.“

Po bezchybném startu se letadlo první třídy vzneslo vysoko do mraků. Jakmile se letová výška stabilizovala, donesla jim letuška pravé šampaňské, kaviár a pestrou nabídku lahodných delikates. Podnikatelku prostoupil pocit spokojenosti, a bezostyšná snaha jejích investorů připravit ji o firmu ji trápila podstatně méně. Pravda, asi to nebyla ideální doba na to, aby si vzala dovolenou a jela se seznamovat s filozofií Klubu ranních vítězů. Na druhou stranu to možná byla vhodná příležitost, aby opustila každodenní rutinu a zjistila, jak si organizují život ti nejúspěšnější, nejlivnější a nejspokojenější lidé na planetě.

Podnikatelka usrkávala šampaňské a sledovala přitom film. Potom upadla do hlubokého spánku. Umělec se věnoval četbě knihy *Michelangelo Fiorentino et Rafael da Urbino: Mistři umění ve Vatikánu*. Četl celé hodiny. A cítil se šťastný.

Trajektorie, kterou letadlo opisovalo, vedla nad několika kontinenty a neustále se měnícím terénem. Cesta probíhala bez problémů a přistání bylo stejně hladké jako celkové let.

„*Bienvenue à l'île Maurice*,“ oznámil kapitán přes radiovysílačku, když letadlo rolovalo po čerstvě zpevněné přistávací dráze. „*Merci beaucoup*. Vítejte na Mauriciu na mezinárod-

ním letišti sira Seewoosagura Ramgoolama,“ pokračoval. Svá slova pronášel se suverénní jistotou člověka, který strávil většinu svého života v oblacích. „Bylo mi ctí mít na palubě tak významné pasažéry. Jak vyplývá z vašeho programu, o němž nás informoval osobní asistent pana Rileyho, za pár dní se opět uvidíme. Ještě jednou děkuji, že jste letěli s námi, a doufáme, že cesta byla plynulá, příjemná a především bezpečná.“

Letuška doprovodila vzácné pasažéry z letadla na asfaltovou cestu, kde na ně čekalo nablýskané černé SUV.

„Vaše zavazadla pojedou hned za vámi. Nemusíte mít obavy – budou doručena do pokojů pro hosty v přímořské rezidenci pana Rileyho. *Spasiba*,“ dodala mile a srdečně jim zamávala.

„Tak to je vážně klasa,“ poznamenala podnikatelka, zatímco si rozjařeně pořizovala selfička a netypicky se u toho špulila jako nějaká rádoby celebrita.

„Jasná věc,“ odvětil umělec a snažil se jí strkat hlavu do záběru a vyplazoval přitom jazyk jako Albert Einstein na té slavné fotografii, která odhaluje jeho neutuchající dětskou schopnost žasnout.

Zatímco range rover uháněl po dálnici, ve voňavém vánku foukajícím od Indického oceánu se houpaly vysoká stébla cukrové třtiny. Mlčenlivý šofér měl na hlavě bílou čepici s kšiltem, jakou nosívají hoteloví portýři v pětihvězdičkových hotelech, a skvěle padnoucí tmavě šedou uniformu, která prozrazovala nenápadnou, nicméně vytríbenou profesionalitu. Ačkoli to byl očividně postarší muž, plul s vozidlem vozovkou s precizností žáka, který chce předvést své nejlepší schopnosti. Během jízdy byla jeho pozornost soustředěna na silnici před ním – vypadalo to, jako by byl v jakémsi druhu tranzu, jehož účelem bylo ale jediné: aby

se pasažéři cítili v bezpečí a aby je hladce dopravil na místo určení.

Projeli několika vesničkami, které vyvolávaly dojem, jako by se v nich zastavil čas. Ulice byly lemovány buganvíliemi, na cestě hrdě a neohroženě postávali divocí psi a před projíždějícím terénním vozem uskakovali až na poslední chvíli, jako by hráli hru kdo s koho. Na nevelkých zatravněných plochách kolem silnice si s bezstarostnou lehkovážností hrály děti. Čas od času bylo slyšet zakokrhání kohouta a na dřevěných židlích vyšisovaných sluncem a deštěm posedávali staříci s bezzubými ústy a kaštanově snědou kůží v nepostradatelných plstěných kloboucích. Působili dojmem pomalu ubíhajícího času, vyzařovala z nich současně únava ze všech životních strastí i moudrost smysluplně prožitého života. Vzduchem se rozeznávalo melodické cvrlikání rozjařených ptáčeků a všude kolem poletovali pestrobarevní motýlí.

V jedné z vesnic, jimiž projížděli, se na dětském odrážedle projížděl hubený chlapeček s nohama, které se v poměru k jeho tělu zdály příliš dlouhé. V jiné si to šinula skupinka dospívajících dívek, na sobě tílko, surfařské šortky a žabky, po úzké, ale pečlivě udržované silnici, následující muže v khaki kapsáčích a tričku s nápisem „nejlepší grilované kuře“ na zádech.

Zdalo se, že všechno tady probíhá ve specifickém, ostrovním čase. Lidé vypadali šťastně. Vyzařovala z nich nakažlivá radost ze života, jakou mnozí z nás, kdo žijeme příliš zaneprázdněným, technologiemi ovládaným a někdy bezduchým životem, už ani neznají. Pláže byly nepopsatelně krásné. A zahrady bující květy prostě božské. Celá scenérie, jako vystřižená z nějakého Gauguinova obrazu, byla obklopena pásmem hor, které jako by vytesal florentský malíř ze šestnáctého století.

„Vidíte tamhleto skálu?“ prolomil ticho řidič a ukázal na skalní útvar na vrcholku horského štítu připomínající lidskou postavu. „Tomu se říká Pieter Both. Je to druhá nejvyšší hora na Mauriciu. Vidíte tamhleto na vrcholku? Vypadá to jako lidská hlava, že ano?“ pokračoval a ukázal prstem vzhůru ke zvláštnímu útvaru.

„Máte pravdu,“ odpověděl umělec.

„Když jsem byl malý kluk,“ pokračoval šofér, „vyprávěli nám ve škole příběh o muži, který usnul na úpatí hory. Náhle jej probudily podivné zvuky, probral se a spatřil, jak kolem něj tančí víly a andělé. Ta stvoření muži přikázala, aby nikdy nikomu nepověděl, co právě viděl, jinak se promění v kámen. Slíbil jim to, ale pak pln rozrušení z mystického zážitku, kterého byl svědkem, svůj slib porušil a řekl o tom mnoha lidem. Rozezlené víly a andělé ho proměnili ve skálu. A hlava se mu zvětsila do takové míry, že se vypínala až nad vrcholek téhle majestátní hory, na kterou teď oba hledíte, a každému, kdo na ni pohlédne, připomíná, že je třeba dodržovat sliby. A být věrný svému slovu.“

Terénní auto projíždělo kolem další vesničky. Dva mladí kluci a dvě dospívající dívky s bílými a růžovými květy ve vlasech vesele tancovali na hudbu znějící z malého reproduktoru na přední verandě domu u silnice. Někde v dálce tlumenně štěkal pes.

„Hezký příběh,“ podotkla podnikatelka. Okénko auta na její straně bylo otevřené a hnědé vlnité vlasy jí poletovaly ve větru. Její tvář se nyní zdála zcela hladká, vrásky jako by zmizely. Slova teď odměřovala mnohem pomaleji. Z jejího hlasu čísel nebývalý klid. Jednou paží se opírala o okno a druhá volně spočívala na sedadle – nedaleko od místa, kde ležela ruka umělce nesoucí na prostředníčku a ukazováčku jemné tetování.

„Mark Twain napsal: ‚Nejprve byl stvořen Mauricius a pak teprve nebe, které je jeho kopií,‘“ rozhovořil se řidič, který se po počáteční rezervovanosti zcela uvolnil. Nad tím, co právě řekl, se zapýřil hrdostí jako prezident v den inaugurace.

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ řekl umělec. Jeho nedávnou podrážděnost teď vystřídalo mnohem vyrovnanější, bezstarostnější a uvolněnější chování. „Úplně cítím, jak ve mně zdejší atmosféra probouzí kreativitu.“

Podnikatelka se na umělce zahleděla o něco déle, než bylo společensky přípustné. Pak odvrátila pohled k moři. I když se tomu bránila, na tváři jí pohrával jemný úsměv. Nemohla si pomoci.

Bylo slyšet řidiče, jak do palubní vysílačky šeptá: „Za pět minut jsme na místě.“ Pak podal každému z pasažérů ručně vyrobenou tabulku, která vypadala, jako by byla ze zlata. „Prosím, prostudujte si je,“ pokynul jim.

Na každé bylo pečlivě vyryto těchto pět výroků:

PRAVIDLO 1

Roztříštěná pozornost se neslučuje s tvorbou a kreativitou. Velcí tvůrci věnují každé ráno před úsvitem hodinu tomu, aby se s jasnou myslí oproštěnou od veškerých zbytečných zátěží připravili na úžasný nový den.

PRAVIDLO 2

Omluvy a výmluvy nic geniálního nevyplodí. To, že jste si návyk brzkého ranního vstávání doposud neosvojili, neznamená, že s tím nemůžete začít. Zbavte se všech výmluv, proč něco nejde, a nezapomínejte, že každodenní,

systematicky dosahované malé pokroky vedou v průběhu času k ohromujícím výsledkům.

PRAVIDLO 3

Změna je jako výstup na vysokou horu. Zpočátku překonáváte nesmírné obtíže, pak to chcete vzdát a ocitáte se ve zmatku, ale na konci vás čeká nádherné zadostiučinění. Všechno, co dnes děláte s lehkostí, bylo napoprvé obtížné. Pokud však budete vytrvalí a důslední, vstávání se sluncem se stane vaší druhou přirozeností.

PRAVIDLO 4

Chcete-li dosáhnout stejných výsledků jako ti nejúspěšnější jedinci, musíte být ochotni pustit se do věcí, k nimž se většina ostatních nikdy neodhodlá. Jakmile podřídíte život tomuto principu, ostatní vás budou přirozeně považovat za blázna. To je cena za výjimečnost.

PRAVIDLO 5

Ve chvílích slabosti pokračujte dál. Za žádných okolností to nevzdávejte. Vítězství miluje vytrvalost.

Když vůz míjel úhlednou řadu vybledlých bílých plážových domků, jel skoro krokem. Na prašné příjezdové cestě u jednoho z domů stála zaparkovaná otevřená dodávka. Na dvorku jiného domu leželo na zemi potápěčské vybavení. Na zahradě před posledním domem dováděl houf rozesmátých dětí zaujatých hrou.

Před nimi se rozprostíral oceán hrající zelenavými a namodralými pablesky a zpěněné vlny s hukotem narážely na písčité břeh. Vzduch byl prosycen vůní mořského života, přesto byl sladký jako nektar a mísily se v něm překvapivé tóny skořice. Na mole z širokých prken zahlédli štíhlou siluetu muže s vousy Santa Clause ve vyhrnutých teplákových khaki kalhotách, jak naboso loví večeri pro svou rodinu. Na jeho prošedivělé kšticí seděla motocyklová helma.

Slunce se stáčelo k západu, úchvatná zářivá koule vrhala tekuté zlatavé paprsky na poklidnou hladinu ležící pod ním. Ptáci nepřestávali cvrlikat a kolem stále poletovala hejna motýlů. Bylo to kouzelné, přímo magické.

„Jsme tady,“ oznámil šofér do domácího telefonu umístěného vedle kovového plotu, který byl, jak se zdálo, postaven spíše proto, aby dovnitř nepronikla divoká zvířata, než aby chránil před nevítanými lidskými vetřelci.

Brána se začala pomalu, velmi pomalu rozevírat.

Když se rozevěřela dokořán, terénní vůz se rozjel po klikatící se cestě lemované buganvíliemi, ibišky, plumériemi a trochetiemi boutoniana, národní květinou Mauricia. Řidič si otevřel okénko, aby vpustil dovnitř mořský vánek, v němž byl cítit i čerstvý jasmín a pronikavá vůně růží. Zahradníci v úhledném zahradnickém oděvu jim s úsměvem mávali na pozdrav. Když vůz projížděl kolem, jeden z nich vykřikl „Bonjour“. Další zvolal „Bonzour“. Po vydlážděné zahradní cestičce poskakovali dva tlustí růžoví holubi.

Miliardářův dům byl prostý veškeré okázalosti. Vyvolával dojem něčeho mezi letní vilkou v oblíbené severoamerické destinaci pro bohaté, na ostrově Martha's Vineyard, a švédským statkem. Byl opravdu krásný, a přitom skýtal naprosté soukromí.

Masivní veranda v zadní části domu se takřka dotýkala oceánu. O zeď stálo opřené zablácené horské kolo. Na konci příjezdové cesty leželo surfařské prkno. Jediným extravagantním architektonickým prvkem byla velká okna prosklená od podlahy až ke stropu. Na verandě, kde byly pečlivě naaranžované vzácné květiny, čekal vozík s připravenými předkrmy – rozmanitými sýry, džbánem čerstvého citronového čaje a s milimetrovou přesností nakrájenými plátky zázvoru. Sluncem vybledlé šedavé schody se vinuly dolů na pláž, která byla tak úchvatná, že si člověk nebyl jistý, zda je skutečná.

Uprostřed vši té nádhery stála na mléčně zbarveném písku osamělá postava. Neudělala jediný pohyb. Ani se nezachvěla.

Do bronzova opálený muž velmi vysoké postavy byl do půl pasu nahý, na sobě měl jen volné sportovní kraťasy s maskáčovým vzorem. Kanárkově žluté sandály a stylové sluneční brýle, jaké můžete koupit na via dei Condotti v Římě, doplňovaly jeho sebevědomý vzhled muže, který spojoval styl Soho s vzezřením zenově klidného surfaře. Hleděl na moře a stál tam stejně nehybně jako hvězda na obrovské africké obloze.

„Podívej, tamhle!“ zvolala podnikatelka a ukázala na muže. „Konečně poznáme našeho hostitele, proslulého pana Rileyho,“ prohlásila energicky a cestou po dřevěných schůdkách vedoucích k pobřeží výrazně zrychlila krok. „Podívej se na něj! Postává si tu v klídku u vody, vstřebává sluneční paprsky a užívá si života. Tušila jsem, že to bude zvláštní člověk. Jsem moc ráda, že jsem důvěřovala svému instinktu a souhlasila s tímhle úžasným dobrodružstvím. Dostal svému slovu, což je v dnešním světě, kde spousta lidí mluví planě do větru a neplní své sliby, docela vzácné. Je na něj spo-

leh. Choval se k nám velmi vstřícně, ačkoli nás ani nezná, a možná nám opravdu pomůže. O jeho upřímné ochotě a zájmu už nemám absolutně žádnou pochybnost. Pospěš si přece!“ naléhala na svého loudavého společníka a povzbudivě mávla rukou. „Mám takovou touhu pana Rileyho obejmout!“

Umělec se zasmál, když uviděl malého gekona, který se zmateně snažil překonat široký dřevěný schod. V oslnujícím slunečním žáru si sundal černou košili a odhalil buddhovské břicho a prsa velká jako plody manga.

„To věřím, já také. On skutečně dělá to, co káže. Jak tak na něj koukám, měl bych taky nachytat trochu bronzu,“ povzdychl si malíř, když konečně zrychlil krok, aby nezůstal za podnikatelkou pozadu. Bylo slyšet jeho hlasitý dech.

Když se hosté blížili ke svému hostiteli, nemohli si nepovšimnout, že v dohledu nejsou žádné další domy. Ani jediný. Jen na mělčině u pobřeží bylo uvázaných několik dřevěných rybářských člunů s barvou oprýskanou působením času. A kromě majestátní postavy muže uctívajícího Slunce zde nebylo ani živáčka.

„Pane Riley!“ zavolal umělec. Kráčeje po bělostném písku hladově nasával vzduch do svých smogem zanesených plic.

Hostitel tam stál nehnutě a pevně jako palácová stráž očekávající příjezd královské rodiny.

„Pane Riley!“ opakovala vzrušeně podnikatelka.

Žádná odpověď. Muž stále hleděl na moře a na nákladní lodě velikosti fotbalového stadionu, které byly rozeté po celém horizontu.

Umělec se záhy ocitl za opálenými zády záhadného muže a poklepal mu třikrát na rameno. Muž se otočil. Oba návštěvníci zalapali po dechu. Podnikatelka si položila štíhlou

ruku přes ústa a vypískla údivem. Umělec instinktivně uskočil, až spadl do písku.

Oba byli ohromeni tím, co spatřili.

Byl to sám Orátor.

Obsah

Poselství od autora a věnování	5
Kapitola 1 Hrozný čin	7
Kapitola 2 Jak se stát legendou – každodenní filozofie	9
Kapitola 3 Neočekávané setkání s podivuhodným cizincem.	19
Kapitola 4 Zbavit se okovů průměrnosti	27
Kapitola 5 Neobvyklé zasvěcení do ranního rituálu.	51
Kapitola 6 Přímá cesta k virtuozitě a neporazitelnosti.	63
Kapitola 7 Příprava na změnu začíná v ráji	79
Kapitola 8 Metoda Klubu ranních vítězů: ranní rituál světových tvůrců	89
Kapitola 9 Model pro vyjádření velikosti	103
Kapitola 10 Čtyři základní pravidla těch, kdo hýbou světem.	119
Kapitola 11 Jak plout na vlnách života.	171
Kapitola 12 O vytváření zvyku	183
Kapitola 13 Členové Klubu ranních vítězů si osvojují pravidlo 20/20/20	221
Kapitola 14 Členové Klubu ranních vítězů objevují důležitost spánku	253
Kapitola 15 Desatero taktik pro celoživotní genialitu	267
Kapitola 16 Souvztažné cykly prvotřídní výkonnosti	295
Kapitola 17 Členové Klubu ranních vítězů se stávají hrdiny svého života	333
Epilog O pět let později	347

ROBIN S. SHARMA
Klub ranních vítězů

Tajemství radostného, bohatého
a tvořivého života

Z anglického originálu *The 5 am Club*, vydaného
nakladatelstvím HarperCollins Publishers Ltd. roku 2018
v New Yorku, přeložila Zuzana Hulvová.
Vydalo nakladatelství Rybka Publishers,
V Jirchářích 6, 110 00 v Praze roku 2020.

www.rybkapub.cz